

Elhívás a tanítványságra

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 10:5-15; 16:24-28; Lukács 5:1-11; 6:12-16; 9:1-6, 23-25; 10:1-24

„Azután azt mondta mindenkinek: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem” (Lk 9:23, ÜRK)!

A „tanítvány” szó követőt, tanulót jelent. Több mint kétszázötven alkalommal szerepel a Bibliában, többnyire, de nem kizárólag az evangéliumokban és Az apostolok cselekedeteiben.

Ha tanítványként élünk, ez erővel tölti be lelkünket, újabb és újabb kihívások elé állítja elménket, és arra készítet, hogy az Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunkban a legvégsőkig elmenjünk. Nem lehetünk tanítványok anélkül, hogy teljesen elköteleznénk magunkat Krisztus és üzenete iránt. Vajon létezik ennél magasabb rendű elhívás?

„Isten úgy fogadja az embert, ahogy van, és szolgálatra neveli, ha aláveti magát neki. Ha a lélek befogadja Isten Lelkét, az életre kelt minden képességet. A Szentlélek vezetésével a maradéktalanul Istennek szentelt értelem harmonikusan fejlődik, s megerősödik, hogy felfogja és teljesítse Isten követelményeit. A gyenge, ingatag jellem erőssé, állhatatossá válik. A folyamatos odaszentelődés olyan szoros kapcsolatot hoz létre Jézus és tanítványa között, hogy a keresztyén gondolkodása és jelleme az Övéhez hasonlóvá válik” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 200. o.).

Ezen a héten azt fogjuk tanulmányozni, miként hívta el Jézus a követőit. Átgondoljuk, hogy mit tanulhatunk mindebből, ami segít folytatni az általa megkezdett munkát a földön.

EMBERHALÁSZOK

Simon és András egész éjjel keményen dolgoztak. Tapasztalt halászemberként ismerték szakmájuk minden csínját-bínját, és pontosan tudták, mikor kell leállni. Azon az éjjelen nem fogtak semmit. Keseregtek éppen, amikor jött a kéretlen parancs: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra” (Lk 5:4). Simon válasza reményvesztetten, keserűen hangzott: „egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra...” (5. vers).

Íme a tanítványság első leckéje: engedelmesség Krisztus szavának. András, János és Jakab szintén megtanulták, hogy a hosszú, eredménytelen munkával töltött éjszaka után ragyogó, lenyűgöző hajnal következett, amikor bőséges volt a halfogás. Péter rögtön térdre esett és felkiáltott: „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram” (8. vers)! A tanítványság egyik további szükséges lépése, hogy elismerjük Isten szentségét és önmagunk bűnösségét. Ahogy annak idején Ézsaiás (Ézs 6:5), ugyanúgy Péter is megtette ezt.

Olvassuk el Lk 5:1-11, Mt 4:18-22 és Mk 1:16-20 verseit! Gondoljuk át, milyen nagy csoda történt, mennyire megdöbbenek a halászok, milyen vallo-mást tett Péter és hogyan nyilvánult meg Jézus tekintélye! Hogyan érzékel-tetik ezek a beszámolók a tanítványság lényegét?

„Ne félj, mert mostantól fogva embereket fogsz halászni” (Lk 5:10)! A váltás, hogy valaki halászból emberhalász legyen, egyáltalán nem mindennapi. Az szükséges hozzá, hogy az illető személy teljesen alárendelje magát a Mester-nek; elismerje, hogy önmagában képtelen a feladatra és bűnös; hittel kérje Krisztustól az erőt, hogy a tanítványság magányos és ismeretlen útján járjon, majd folyamatosan és kizárólag Krisztusra hagyatkozzon. A halászember éle-te bizonytalan és veszélyes, hiszen könyörtelen hullámokkal kell küzdenie és bevétele sem biztos. Az emberhalász élete sem kevésbé veszélyes, de az Úr így biztat: „Ne félj!” A tanítványság útja nem sima, völgybe le és hegyre fel vezet, a tanítvány mégsem magányos útra hivatott. Aki azt mondta, hogy ne féljünk, végig ott van mellettünk.

Térjünk vissza a történethez, és olvassuk el újra Péter vallomását arról, hogy ő bűnös ember! Figyeljük meg, hogy e felismerése után el akart távolodni Jézustól. Minek tudható be, hogy a bűn eltaszít Istentől?

A TIZENKETTŐ KIVÁLASZTÁSA

Senki nem válik önmagától tanítvánná. Ez mindig abból következik, hogy válaszolunk Jézus hívására. Lukács megemlíti, hogy Jézus már elhívta Pétert, Andrást, Jánost, Jakabot (Lk 5:11) és Lévi Mátét, a vámszedőt (27-32. versek). Majd elbeszélésének egy stratégiai szempontból fontos helyére újból beszúrja a tizenkét tanítvány kiválasztását: rögtön azt a részt követően, hogy Jézus szombatnapon meggyógyítja a száradt kezű férfit (Lk 6:6-11), ami miatt a farizeusok a megölését tervezték. Az Úr tudta: elérkezett munkája megerősítésének az ideje, ezért összehívta azokat, akiket kiképezhetett és felkészíthetett arra, hogy kereszthalála és feltámadása után folytassák művét.

Olvassuk el Lk 6:12-16 és 9:1-6 verseit! Hogyan beszél el ez az igeszakasz a tizenkét apostol elhívását?

A tömegben volt sok tanítvány, akik úgy követték Jézust, ahogy a tanulók követték tanárukat. Krisztus feladata azonban a tanításnál jóval többet ölelt fel. A megváltottak közösségét, az egyházat kellett építeni, amely elviszi megváltó üzenetét az egész világra. Ehhez nem csupán tanítványokra volt szükség. Ezért írja az Ige: „*előszólította tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett*” (Lk 6:13, ÚRK). Az „apostol” olyan személyt jelöl, akit különleges üzenettel és céllal küldenek el. Evangéliumában Lukács hatszor használja ezt a szót, *Az apostolok cselekedeteiben* pedig huszonötöszer (Máté és Márk mindössze egy-egy alkalommal). A tizenkettőt nem műveltségük, anyagi hátterük, társadalmi rangjuk, erkölcsi kiválóságuk miatt választotta ki Jézus, ami méltóvá tette volna őket erre a feladatra. Hétköznapi, átlagos emberek voltak: halászok, vámszedők, egy zelóta, egy kételkedő és még valaki, aki később árulónak bizonyult. Egyetlen céllal történt kiválasztásuk, hogy a Király és országa követői legyenek.

„Isten úgy fogadja az embert, ahogy van; emberi jellemvonásaival együtt; kiképzési szolgálatára, ha nevelhető és tanul tőle. Nem azért választja ki, mert tökéletes, hanem fogyatékoságai ellenére is éppen azért, hogy az igazság ismerete és gyakorlása által, Krisztus kegyelmével átalakulhasson az Ő képmására” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 240-241. o.).

Nézzünk szembe a ténnyel: nem mondhatjuk magunkat tökéletesnek, és a gyülekezetben mások sem azok. Mindannyian a növekedés folyamatában vagyunk (még ha némelyek „sokkal lassabban fejlődnek” is, mint ahogy szeretnénk). Miként tanulhatunk meg mégis a többiekkel együtt dolgozni, elfogadni őket úgy, ahogy vannak?

AZ APOSTOLOK MEGBÍZÁSA

Hogyan hívta el Jézus a tanítványait? Milyen lelki tanulságokat fedezhetünk fel Lk 9:1-6 és Mt 10:5-15 versei alapján ezzel kapcsolatban?

Lukács három lépésből álló folyamatként ír az apostolok megbízásáról. Először Jézus egybehívta őket (Lk 9:1). Az elhívás ugyanolyan fontos a keresztény misszió szempontjából, mint amilyen fontos a keresztény szótárban. Mielőtt teológiai fogalomná válna, személyes tapasztalatnak kell lennie! Az apostoloknak meg kellett hallgatni Őt, aki hívta őket, oda kellett menniük hozzá, hogy együtt legyenek és maradjanak is a társaikkal. Az eredményes misszió kulcsfontosságú eleme az egység, és ehhez szükséges az elhívó iránti engedelmesség és a teljes elköteleződés. Másodszor Jézus „erőt és hatalmat” adott nekik (Lk 9:1). Jézus sosem küldi ki üres kézzel megbízottait. Azt sem várja el tőlünk, hogy saját erőnkől legyünk a képviselői. A tőle kapott megbízatás teljesítéséhez nem elég a műveltség, a kultúra, a rang, a vagyon vagy az intelligencia. Egyedül Krisztus képesít, szerel fel és ad erőt. Az „erő” görög szava itt a *dynamis*, amelyből a dinamó, vagyis az áramfejlesztő (fény forrása) szavunk ered, illetve a dinamit, az energiaforrás, ami hegyeket képes szétrobantani. Az az erő és az a tekintély, amit Jézus ad, elég a gonosz hatalmának megtöréséhez és céljainak megghiúsításához. Jézus az erőforrásunk. „Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 228. o.).

Harmadszor Jézus „elküldte őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak” (Lk 9:2, ÚRK). A prédikálás és a gyógyítás kéz a kézben jár egymással. A tanítványok küldetése az volt, hogy az emberek egész lényéről gondoskodjanak – testükről, elméjükéről és lelkükről egyaránt. A bűn és Sátán az egész embert ejtette foglyul, ezért az egész embernek kell Jézus megszentelő hatalma alá kerülnie. A tanítványság útja csak akkor járható, ha életünket teljesen, maradéktalanul átadjuk Krisztusnak, és nem engedjük, hogy bármi is közénk álljon. Sem arany, sem ezüst, sem apánk, sem anyánk, sem házastársunk vagy gyerekeink, sem élet, sem halál, sem a lehetőségei, sem a holnap vészhelyzetei nem állhatnak a tanítvány és Krisztus közé. Csakis Krisztus, az Ő országa és az elveszett világ felé szóló bizonyágtétel számít!

„Semmit az útra ne vigyetek” (Lk 9:3). Milyen alapelvet fejez ki ez az igever, amit nagyon fontos megérteni és személyesen tapasztalni?

A HETVEN TANÍTVÁNY KIKÜLDÉSE

Lk 10:1-24 elolvasása után gondoljuk át, hogy a hetven tanítvány kiküldéséről szóló beszámoló szerint milyen a lélekmentés munkája a nagy küzdelem valós hevében!

Szolgálatra során tizenkettőnél jóval több tanítvány követte Jézust. Amikor Péter beszélt a hívókhöz, és végül megválasztották Júdás utódját, a csoport legalább százhusz tanítványból állt (ApCsel 1:15). Pál beszámolója szerint Jézusnak mennybemenetele idején ötszáznál is több tanítványa volt (1Kor 15:6). A hetven tanítvány kiküldése tehát nem azt sejteti, hogy ennyi tanítványa lett volna Jézusnak, hanem csak arra utal, hogy ekkor kiválasztott egy csoportot egy bizonyos feladatra. Galilea városaiba kellett előtte menniük, hogy felkészítsék az emberek szívét látogatására.

Csak *Lukács evangéliuma* jegyzi fel a hetven tanítvány kiküldését, ami jellemző a misszionáriusi beállítottságú Lukácsra. A hetvenes szám jelképes a Szentírásban és a zsidó történelemben is. 1Mózes 10. fejezete a világ hetven népét sorolja fel Noé leszármazottaiként, Lukács pedig egyetemes világképpel rendelkező író volt. Mózes hetven vént jelölt ki, hogy segítsenek munkájában (4Móz 11:16-17, 24-25). A Szanhedrin, a zsidó főtanács is hetven tagból állt. A Szentírás nem tesz említést arról, hogy mindennek van-e jelentősége a hetven tanítvány kiküldésének történetében, ezért szükségtelen találgatásokba bocsátkozunk. A lényeges üzenet: Jézus az egyház vezetőinek kiképzőjeként azt a munkamódszert hagyta ránk, hogy ne összpontosítsuk a hatalmat és a felelősséget néhány személy kezében, hanem tanítványi csoportokra osszuk azt.

A hetven tanítvány túlaradó örömmel, diadalittasan tért vissza. Így számoltak be Jézusnak a történésekről: „*Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által*” (Lk 10:17)! A lélekmentés eredményessége sohasem az evangélista érdeme. Ő csak közvetítő. Eredmény kizárólag „*a te neved által*” lesz. Jézus neve és hatalma tesz eredményessé bármely evangéliumi küldetést.

Figyeljük meg Jézus válaszában három fontos elemét! Először is, Jézus az evangelizálás sikerében Sátán vereségét látja (18. vers). Másodsor, minél nagyobb részt vállal valaki az evangélium hirdetésének munkájából, annál nagyobb tekintélyt kap (19. vers). Harmadszor, az evangélista ne annak örüljön, amit véghezvitt a földön, hanem annak, hogy a neve fel van írva a mennyben (20. vers). A menny minden egyes embernek örül. Feljegyzést is készítenek mindenkiről, aki megszabadul Sátán rabságából. Minden lélek, aki a menny örököse lesz, egy-egy hatalmas csapás Sátán ármányaira.

április 23.

A TANÍTVÁNYSÁG ÁRA

Szókratésznek ott volt Platón, Gamálielnek Saul... A különböző vallások vezetőinek mind voltak elkötelezett, hűséges követői. Az ilyen jellegű tanítványság és Jézus tanítványsága között az a különbség, hogy az előző emberi filozófián alapul, az utóbbi viszont magának Jézus Krisztusnak a személyén és munkáján.

Olvassuk el Mt 16:24-28, Mk 8:34-36 és Lk 9:23-25 verseit! Milyen fontos üzenetet tartalmaznak e szakaszok a magukat kereszténynek vallók számára?

A keresztény tanítványság tevékeny, cselekvő kapcsolatot jelent a megváltott és a Megváltó között: mivel megváltott vagyok, követnem kell a Megváltót. Ezért mondja Pál apostol: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal 2:20).

A tanítványság árát Lk 9:23 határozza meg: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét mindennap, és kövessen engem” (ÚRK)! Figyeljük meg a következő igéket: „tagadja meg”, „vegye fel”, „kövessen”. A tagadás szó jelentését érzékelteti a történet, amikor Péter megtagadta Jézust. Péter azt mondta: „Nem ismerem őt” (Lk 22:57). Tehát, ha a tanítványság azt kívánja tőlem, hogy *tagadjam meg magam*, képesnek kell lennem kimondani: „nem ismerem magam, az énem halott”. Énem helyett Krisztusnak kell élnie bennem (Gal 2:20). Másodszor, a mindennapi keresztviselés felhívás arra, hogy folyamatosan meg kell feszítenem magam. Harmadszor, Krisztus követése azt is jelenti, hogy minden utam felé vezet, életem középpontjában Krisztus áll, egyedül csak Ő!

Jézus tovább fejtegeti a tanítványság árának kérdését Lk 9:57-62 verseiben. Itt arról beszél, hogy senki és semmi nem előzheti meg Őt a fontossági sorrendben. Ő, egyedül csak Ő a legfontosabb baráti kapcsolatainkban, közösségi életünkben, munkánkban és istentiszteletünkben. A keresztény tanítványságban az énünk meghalása nemcsak egy lehetőség a sok közül, hanem elengedhetetlen szükségszerűség. „Amikor Krisztus elhív valakit, megparancsolja neki, hogy jöjjön hozzá és haljon meg... Ez mindig ugyanazt a halált jelenti: meghalok Jézus Krisztusban, meghalok az őembernek... Csak az az ember képes követni Krisztust, aki saját énjének meghalt” (Dietrich Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship*. New York, 1965, The Macmillan Co. 99. o.).

Nekünk mibe került Krisztus követése? Gondoljuk át alaposan válaszunkat és mindazt, ami abból következik!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A kereszt felvétele elvágja az ember énjét a lelkétől, és oda helyezi, ahol megtanulhatja, miként viselje Krisztus terheit. Nem követhetjük Krisztust anélkül, hogy felvennénk igáját, felvennénk keresztjét és vinnénk utána. Ha akaratumk nincs összhangban Isten követelményeivel, akkor tagadjuk meg hajlamainkat, adjuk fel dédelgetett vágyainkat és lépünk Krisztus lábnyomába” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God. [Isten fiai és leányai.]* 69. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Lépünk vissza egy pillanatra, és olvassuk el újra a szerdai tanulmány végén található kérdést Lk 10:24 versével kapcsolatosan! Milyen dolgoknak vagyunk szemtanúi ebben a korban, amiket „*próféták és királyok*” kívántak látni, de nem láthatták? Mi a helyzet például a próféciák teljesedése terén? Gondoljunk arra, hogy sok próféta és király számára a *Dániel* 2., 7. és 8. fejezetében szereplő események még a jövő titkai voltak, nekünk viszont már történelmi tények. Mi minden jut még eszünkbe?
2. Időzzünk még Jézus szavainál arról, hogy valaki megnyeri az egész világot, de lelkében kárt vall! Mit értett ezen? Vagy hogyan értelmezzük azt a kijelentését, hogy aki elveszíti az életét, az megtalálja azt? Egy dolog hitetlenül, önző módon ragaszkodni e világ dolgaihoz. Miért is ne így tenne, aki nem hisz, aki szerint csak ez az övé? De mi a magyarázata annak, hogy Jézus követői közül is sokan keservesen próbálnak a lehető legtöbbet megszerezni a földi javakból, bár tudják: a világnak hamar vége lesz és egy másik fog következni? Hogyan kerülhetjük el ezt a nagyon veszélyes lelki csapdát?
3. Olvassuk el Lk 10:17-20 verseit! Valahol érthető is ezeknek az embereknek az izgatottsága, hiszen látták, hogy még a démonok is engednek nekik Krisztus nevében. Figyeljük meg Jézus válaszát! Mi az üzenet ebben, ami mindenkinek nagyon fontos, aki a misszióban részt vállal?
4. A Biblia szereplőin kívül kik fizettek még igen nagy árat Krisztus követéséért? Kérdezzük meg magunktól: „Mit vesztettek ezek az emberek? Mibe került nekik Krisztus követése? Én kész lennék-e ugyanígy tenni?”

R. DÁNIEL IRÉN: AZ ÖTEZREK VACSORÁJA

Ülök és várom a kenyeret.
Öt kenyér, két hal és a gyerek
Jézus körül.

Fű. Fa. Filep, Tamás, emberek...
Távolban domb, pálma integet
Jézus felé.

Éhség, nyitott szem, száraz torok.
Tényleg megváltásra gondolok
Jézus körül?

Látnak-e csodát az emberek?
Várnak-e megáldott kenyeret
Jézus körül?

Félős csönd. Elfojtott izgalom:
hoz-e megoldást az irgalom
Jézus felől?

„Hogyan?”-on töpreng-e valaki?
Lát-e a felhőn túl az, aki
Jézus mellé

éhesen, szomjasan leült,
míg az est csöndesen szétterült
Jézus köré?

Látja tán az Atyát valaki,
áldással kezét hogy nyújtja ki
Jézus felé,

várva, hogy szeme rápillantson,
s hitből készült vacsorát osszon
Jézus keze?

Tizenkét tanítvány átélte:
sok-sok ezer szempár kísérte
Jézus szemét

s a Mester kezéből jött csodát,
mit hálaadással adott át
Jézus keze

mások kezébe. Tört a kenyér,
a hal. Nem maradt üres tenyér
Jézus körül.

Csöndben ülök. Gyomrom nem korog.
Tényleg megváltásra gondolok?
Jézus, segíts!